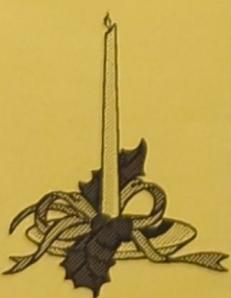

Ferski

KYNNINGARBLAÐ SKÍÐAFÉLAGS ÍSAFJARÐAR

Gleðileg jóla!

Meðal efnis:

Tryggvi Guðmundsson:

Öðruvísi jól

Bjarni Brynjólfsson:

Viðtal við séra Jakob og Auði

Valur Jónatansson:

Viðtal við Daníel Jakobsson

Gunnar Þórðarson:

Skíðaferð á Snæfellsjökul

Konráð Eggertsson:

Fyrsta Norðurferðin

Í blíðskaparveðri á Skíðavíku 1993

Ljósmynd: Hrafn Snorrason

OPNA Ís - Rek mótið

Styrktaraðilar mótsins eru ;

NETAGERÐ VESTFJARÐA - GÚMMÍBÁTARJÓNUSTAN ÍSAFIRÐI -
GULLAUGAÐ ÍSAFIRÐI - SJALLINN ÍSAFIRÐI -
HAFSTEINN VILHJÁLMSOON UMBODSVERSLUN ÍSAFIRÐI

Haldin verða 6 forgjafarmót á Ingólfsbilliard, Billiardstofunni Klöpp og Billiardstofunni Gosa Ísafirði veturinn '93 - '94. Í verðlaun eru glæsilegir ferðavinningar.

Keppt er í röðum. 16 manna úrslit. Þátttökugjald er 2.000 kr.

FYRIRKOMULAG

Hvert mót getur 500 stig.
1. sæti getur 100 stig.
2. sæti getur 80 stig.
3. - 4. sæti gefa 50 stig hvert.
5. - 8. sæti gefa 25 stig hvert.
9. - 16. sæti gefa 10 stig hvert.
3. sæti í röðum getur 5 stig.

REGLUR

Sigurvegari hvers móts hækkar um 6 stig í forgjöf. Annað sætið hækkar um 4 stig og 3. og 4. sæti hækka um 2 stig. Séu 2 eða fleiri keppendur jafnir að stigum, í röð, glíðir vinningshlutfall úr röðnum. Séu menn ein jafnir glíðir innbyrðis tekur. Forfallist vinningsháfi eða hann getur ekki af einhverjum ástæðum nýtt sér vinning þá fær niðri stigahæsti keppandinn vinninginn, o.s.frv. Sá sem fortalast á ekki rétt á bótum (vegna sérstöðu vinnings).

KEPPNISDAGAR VERÐA :

1. MÓT 11-12 / 12 '93
2. MÓT 15-16 / 01 '94
3. MÓT 12-13 / 02 '94
4. MÓT 26-27 / 02 '94
5. MÓT 12-13 / 03 '94
6. MÓT 02-03 / 04 '94

VERÐLAUN

Veitt verða verðlaun fyrir 11 efstu sætin, úr öllum mótunum 6, þar af fara 3 sæti til Gosa. Öll mótin telja og gefa stig til verðlauna. Í verðlaun er ferð til Englands, með þátttöku í Snookermótum, auk farand- og eignabikara.

INGÓLFSBILLIARD
HYERFISGATA 105
SÍMI/FAX : 27863

BILLIARDSTOFAN GOSI
ÍSAFIRÐI
SÍMI : 94-4275

BILLIARDSTOFAN KLÖPP
SKULAGATA 26
SÍMI : 13540

Á höndum í skíðagöngu

Danfel Jakobsson, skíðagöngumaðurinn kná frá Ísafirði, hafði mikla yfirburði í skíðagöngugreinum á Skíðamóti Íslands, sem fór fram í Hlíðarfjalli við Akureyri sl. vetur. Danfel vann fern gullverðlaun og lauk keppni með eflurminnilegum hætti í boðgöngu, þar sem hann tók síðasta sprett fyrir Ísfirðinga. Hann stöðvaði skammt frá marklínu, kastaði frá sér stöfunum, fór í handstöðu og gekk á höndum yfir marklínnuna.

Ásta enn á uppleið

Náði langbesta árangri
sínunum á móti í Slóvakíu 8. des sl.

Ásta Halldórsdóttir, skíðamaður frá Ísafirði náði besta árangri sínum í svigi frá upphafi á Evrópubikarmóti sem fram fór í Spinderuv Mlyn í Slóvakíu 8. desember sl. Hún hafnaði í 11. sæti og hlaut 22,48 alþjóðleg styrkleikastig (FIS-stig), en hún átti áður best 32 stig og bætti sig því verulega. Þess má geta að þessi árangur er sá besti stigalega séð sem Íslendingur hefur náð.

Sigurvegari var austurríska stúlkan Veronika Koppauer. Hún fór fyrir unferðina á 40,26 sek. og síðari umferðina á 42,44 og því samanlagt 1.22,70 mín. Ásta fór fyrir umferðina á

41,39 sek. og síðari á 42,55 sek. og því samanlagt 1.24,04 mínútum. Sem dæmi um styrkleika mótsins varð austurríska skíðakonan Claudia Strobl, sem hefur m.a. unnið heimsbikarmót í í svigi, í þriðja sæti. Titti Rodling frá Svíþjóð, sem varð sjötta á HM í fyrri, varð önnur. Evrópubikarmótin eru næst á eftir heimsbikarmótunum í styrkleikaflokki.

Ásta hafði rásnúmer 41 af yfir 100 keppendum. Hún keppir í svigi og stórsvigi í Austurríki um næstu helgi. Hún fékk að fljóta með sænska landsliðinu, sem er á keppnisferðalagi um þessar mundir.

Mótaskrá 1994 Alpagreinar.

Feb.12.	Ísafjörður-Vestfjarðamót	13 ára og eldri	Svig
Feb.12.	Ísafjörður-Vestfjarðamót	Karlar/Konur	Svig
Feb.13.	Ísafjörður-Vestfjarðamót	13 ára og eldri	Stórsvig
Feb.13.	Ísafjörður-Vestfjarðamót	Karlar/Konur	Stórsvig
Feb.19-20.	Akureyri-Bikarmót	15-16 ára	Svig/Stórsvi
Feb.19-20.	Akureyri-Bikarmót	Karlar/Konur	Svig/Stórsvig
Feb.19-20.	Húsavík-Bikarmót	13-14 ára	2x Svig
Feb.26.	Ísafjörður-Grænagarðsmót	13 ára og eldri	Svig
Feb.26.	Ísafjörður-Grænagarðsmót	Karlar/Konur	Svig
Mar.5.	Ísafjörður-Vestfjarðamót	9-12 ára	Svig
Mar.5-6.	Dalvík-Bikarmót	15-16 ára	Svig/Stórsvig
Mar.5-6.	Dalvík-Bikarmót	Karlar/Konur	Svig/Stórsvig
Mar.12.	Ísafjörður-Shell mót	7-12 ára	Svig
Mar.12-13.	Dalvík-Bikarmót	13-14 ára	2x Stórsvig
Mar.19.	Ísafjörður-Vestfjarðamót	9-12 ára	Stórsvig
Mar.19-20.	Neskaupstaður-Bikarmót	15-16 ára	Svig/Stórsvig
Mar.19-20.	Neskaupstaður-Bikarmót	Karlar/Konur	Svig/Stórsvig
Mar.25-27.	Ísafjörður-Ungl.meistaramót	13 ára og eldri	Svig/Stórsvig
Apr.1-3.	Siglu fjörður-Íslandsmót	Karlar/Konur	Svig/Stórsvig
Apr.9-17.	AEY-IFJ-REK Fis mót	Karlar/Konur	3xSvig/3xStórsvig
Apr.21-23.	Akureyri-Andrésarleikar	9-12 ára	Svig/Stórsvig

Ferski

Útgefið 10. des. 1993

Málgagn Skíðafélags Ísafjarðar
Ritstj. og ábyrgðarmaður:

Kristín Hálfðánsdóttir
Prentvinnsla: H-prent hf., Ísafirði

Stiklað á stóru

Á aðalfundi SFÍ sem var haldinn 11. júní sl. urðu breytingar á stjórn Skíðafélagsins. Úr stjórn fóru Eggert Jónsson, Egill Sigmundsson og Þráinn Eyjólfsson. Í stjórn voru kosin Eln Ólafsdóttir, Kristján Guðmundsson og Kristín Hálfhánsdóttir. Einnig lét formaðurinn Halla Sigurðardóttir af störfum en enginn fékkst í staðinn og er hér með lýst eftir formanni. Stjórnin hefur haldið reglulega fundi í haust alla mánudaga kl. 18 í Íþróttarvallahúsinu á Torfnesi. Stjórnin hóf störf með því að koma á

Frá stjórn Skíðafélagsins

haustæfingum sem byrjuðu í september og október. Ekki hafa enn verið fengnir þjálfarar fyrir alla yngri aldurshópana eftir áramót, en stefnt er að því að æfingar hefjist um 20. janúar upp á Seljalandsdal, ef nægur snjór verður þá kominn. Þeir sem stunda æfingar á vegum Skíðafélagsins eru nú um 125 börn og unglingar.

Stjórnin hefur unnið að fjáröflun vetrarins, meðal annars þá tók Skíðafélagið að sér að einangra nýju kirkjuna, kom þá í ljós hvað það getur verið erfitt að fá fólk í sjálfboðavinnu, en þetta tókst nú og vill stjórnin þakka öllum sem að því máli unnu. Einnig hafa margir lagt hönd á plóginn í fjáröflun fyrir félagið og eiga þeir allir þakkir skildar.

Skíðafélagið stendur fyrir þrekæfingum fyrir Skíðaval Framhaldsskóla Vestfjarða en óráðið er hvernig þjálfunarmálum verður háttað eftir áramót. Málefni Skíðavals Framhaldsskóla Vestfjarða hafa tekið

Frá Seljalandsdal á síðasta vetri.

nokkurn tíma stjórnarinnar og vonandi munu þau mál skýrast fyrir áramót.

Um leið og Skíðafélag Ísafjarðar þakkar öllum veittan stuðning á liðnum árum óskum við öllum Vestfirðingum gleðilegra jóla og farsældar nýju ári.

Skíðafélag Ísafjarðar

Stjórn:

Arnór Jónatansson
Eln Óladóttir
Þróstur Jóhannesson
Kristján Guðmundsson
Kristín Hálfhánsdóttir
Sigurborg Þorkelsdóttir

Alpagreinanefnd:

Gylfi Guðmundsson
Hildur Bæringsdóttir
Hörður Högnason
Sölvi Sólbergsson
Sigurborg Þorkelsdóttir

Göngunefnd:

Eggert Jónsson
Guðmundur R. Kristjánsson
Guðmundur Ágústsson

Unglinganefnd:

Arnór Jónatansson
Egill Sigmundsson

Ólympíufarar á leið á Ólympíuleika æskunnar á Ítalíu fyrir utan Mont Blanc göngin í febrúar 1993. Frá vinstri: Berglind, Kolfinna, Gislí, Bjarni, Arnar, Hlynur, Baldur og Siggí.

Mótaskrá 1994

Norrænar greinar

Dags	Staður	Heiti móts	Flokkar
Janúar 22.	Ísafjörður	Boðganga HHF	Allir. 3 í sveit
- 29.30.	Siglu fjörður (I)	Bikarmót	Fullorðnir 15kmF
Febrúar 5.	Ísafjörður	Skíðafélagsmót	13 ára og eldri H
- 12.-13.	Akureyri (Ó)	Bikarmót	13 ára og eldri 30kmF
- 19.-20.	Egilsstaðir	Skógargangan	20kmH Íslandsganga
- 26.-27.	Ísafjörður (S)	Bikarmót	13 ára og eldri 15kmF
Mars 5.-6.	Akureyri	Skíðastaðaganga	20kmH Íslandsganga
- 12.-13.	Ólafsfjörður (A)	Bikarmót	13 ára og eldri 15kmH
- 12.-13.	Ólafsfjörður	Stökk	Allir
- 19.	Ísafjörður	Shell-mót	12 ára og yngri
- 19.-20.	Reykjavík	Bláfjallagan	20kmH Íslandsganga
- 25.-27.	Ísafjörður	Ungl.meistaramót	16 ára og yngri
Apríl 1.-3.	Siglu fjörður	Skíðamót Íslands	17 ára og eldri
- 9.-10.	Ísafjörður	Vestfjarðamót	Allir flokkar
- 16.-17	Ólafsfjörður	Fjarðargangan	20kmH Íslandsganga
- 21.-23.	Akureyri	Andrésarleikar	12 ára og yngri
- 30.	Ísafjörður	Fossavatnsgangan	20kmH Íslandsganga
Óákveðið	Kerlingafjöll	Öldungamót	

Jól í Austurríki

Að beiðni aðstandenda FERSKÍ blaðsins hef ég sett á hér á blað nokkrar línur um skíðaferð yfir jólahátíðina til Austurríkis.

Það var að áliðnu sumri árið 1989 að til tals kom hjá fjölskyldunni að fara næsta vetur öll saman í skíðaferð til Austurríkis. Við hjónin höfðum áður farið í tvær skíðaferðir til Austurríkis, veturinn 1986 til Sölden og 1988 til Zauchensee. Við höfðum aldrei upplifað eins skemmtilegt frí og nú var hugmyndin að fara út yfir jólahátíðina, enda eini tíminn sem kom til greina fyrir börnin vegna skólans.

Eftir miklar bollaleggingar og skriflegar fyrirspurnir til hinna ýmsu skíða- staða ákváðum við að fara til Hinterglemm, sem er í austurrísku ölpunum, ekki langt frá Salzburg. Hótelíð sem við völdum heitir Adler, fallett í búðahótel sem er Íslendingum að góðu kunnugt.

Ferðin hófst að morgni Þorláksmessu. Þar sem Flugleiðir byrjuðu ekki reglulegar flugferðir til Salzburg fyrir en í janúar urðum við að fljúga til Frankfurt með Flugleiðum, en skipta um vél þar og fljúga með Lufthansa til Munchen. Þangað sótti okkur rútu- kálfur á vegum hótelsins ásamt 10 öðrum Íslendingum sem voru á sama róli og við.

Bílferðin tók tæpar þrjár klukkustundir og var farið að rökka við nálgðumst skíðasvæðið. Mér leist sífellt verr og verr á blikuna eftir því sem nær dró því ekki sást neins staðar snjó- korn á leiðinni. Þegar komið var til Saalbach, sem er stærri bærinn af þessum tveimur samtengdu bæjum á skíða- svæðinu sem kallast Saalbach-Hinterglemm, var ljóst að einungis voru í notkun örfáar lyftur við þrjár skíða- brekkur sem haldið var í notkun með gervisnjó. Í Hinterglemm reyndist á- standið vera svipað. Ekki var það til að hugga okkur að bílstjórinn sagði veðursþá

ekki gera ráð fyrir neinni snjókomu á næstunni. Við héldum því á hótelíð okkar dauf í dálkinn og var ég stað- ráðinn í því að athuga strax daginn eftir með önnur skíðasvæði eða jafnvel möguleika á heimferð fyrir en ætlað hafði verið.

Snemma næsta morgun, sem var aðfangadagur jóla, vaknaði ég með andfælum við hróp og köll konu minnar. Hún svipti gluggatjöldunum í svefnherberginu til hliðar og benti sigri hrósandi út um gluggann. Úti var dúndrandi snjócoma, þétt hundslappadrífa í blæja-

í léttu rúmi liggja því allan aðfangadaginn snjóaði lát- laust og að kveldi þegar stytta upp var kominn ca. 120 cm. snjódypt. Þá fréttum við að búið væri að ákveða að opna allt lyftusvæðið daginn eftir, þ.e. á jóladag. Ég hef sjaldan eða aldrei fengið betri jóla- gjöf en þessa snjókomu.

Á aðfangadagskvöld tókum við þátt í sameiginlegri jólamáltíð hótelsins, sem okkur bauðst að kaupa sér- staklega, en annars vorum við ekki í föstu fæði. Stórt jólatré hafði verið skreytt í borðstofunni og á því var fjöldi venjulegra logandi

Slakað á fyrir utan skálann.

logni, sem var þegar búin að hlaða upp um 60 cm. Þykku snjólagi. Eins og nærri má geta vorum við fljót að vekja börnin að koma okkur á fætur, gera skíðin klár og koma okkur af stað upp í brekkurnar. Skíðaskyggnið var ekki mikið í snjókomunni, en við létum okkur það

kerta, en ekki rafmagnsljós eins og við eigum að venjast nú orðið hér heima. Ekki held ég að eldvarnareftirlitið heima hefði talið þetta full- nægja Íslenskum öryggis- stöðlum.

Jólamáltíðin sjálf var mjög vegleg þrífretta máltíð með steikta aligæs í aðalrétt. Að

varla í bænum né heldur á- berandi jólaskekrytingar í verslunargluggum. Það sama má segja um gamlárskvöld og nýársdag. Á gamlárskvöld biðum við eftir því að sjá hefðbundna flugeldaskrautsýningu eins og heima. Raunin varð sú að einungis var skotið upp ör- fáum smárakettum, sem hefði þótt rýrt framlag einnar fjölskyldu hér á Ísafirði. En eins og á aðfangadagskvöld var mjög góður matur á hótelinu á gamlárskvöld og á miðnætti var skálað í austurrísku freyðivíni fyrir nýja árinu.

Það var dálítið einkenni- leg tilfinning að upplifa jólin með þessum hætti. Eins og flestir Íslendingar erum við mjög fastheldin á jólasíði, en engu að síður fannst okkur hjónunum þessi jól vera mjög kærkomin til- breyting, ekki síst að losna við stressið og umstangið sem fylgir þessari hátíð, sem margir vilja nú orðið kenna við peninga öðru framar. Börnin reyndust hins vegar mun íhaldssamari en for- eldrarnir í þessum efnum og

slíkum ferðum við þá sem langar til að gera það sama. Það eru hins vegar mörg atriði sem þarf að huga að í sambandi við svona ferð. Í fyrsta lagi eru jólin dýrasti gistingu á hóteli eða gisti- heimili á góðum skíðastað, sem er á viðunandi verðlagi og er vel staðseti í bænum, þá þarf að byrja að leita fyrir sér í tíma, helst í september- október og alls ekki síðar en í fyrri hluta nóvember. Skíðaiðkun er að verða æ vinsælli meðal almennings og ásóknin því alltaf að aukast á bestu skíðastaðina. Mörgum vex í augum að panta sér svona ferðir upp á eigin spýtur og leita þá frekar eftir skipulögðum ferðum hjá ferðaskrifstofum. Því miður hafa skipulegar jóla- ferðir verið fremur fáséðar hjá ferðaskrifstofunum, en þó mun oftast vera hægt að fá þær til að annast pantanir á slíkum ferðum. Á þessum tímum fjarskiptatækni er hins vegar auðvelt með fax- tæki að fá á nokkrum dögum

Útsýni yfir bæinn.

kvörtoðu sáran yfir því að fá ekki jólarjúpunna, jólahangi- kjötið, almennilegt gamlárs- kvöld o.s.frv. o.s.frv. Snjókomun á aðfangadag reyndist happadrjúg því ekki snjóaði á svæðinu næsta mánuðinn. Við vorum á skíðum í sólskini og blíðu alla daga frá aðfangadegi jóla til síðasta dags og fórum heim með ánægjulegar minningar í farteskinu. Að lokinni þessari jólaferð taldi ég mig geta mælt með

umbeðnar upplýsingar frá skíðastöðunum og staðfesta þöntun á gistingu.

Það er gott að hafa það í huga að Austurríkismenn eru heimsins bestu gestgjafar ferðamanna. Þeir eru gláð- legir, kurteisir, hjálpsamir, heiðarlegir og sannsöglir, nema þegar þeir þurfa að gefa upp snjódypt eigin skíðasvæðis.

Trygvi Guðmundsson
Móholti 7, Ísafirði.

Átti kalli gerir sig kláran.

Er og verð alltaf Ísfirðingur

- segir Daníel Jakobsson skíðagöngukappi sem hefur aldrei verið í betri æfingu

ÉG er og verð alltaf Ísfirðingur því þar eru ræturnar. Þar fékk ég skíðadelluna sem hefur heltekið líf mitt frá því ég var átta ára gamall," sagði Daníel Jakobsson, sem er tvítugur og tekur þátt í Ólympíuleikum í Lillehammer í febrúar. Hann var reyndar valinn til þátttöku á Ólympíuleikum í Albertville fyrir tveimur árum, en afþakkaði það, sagðist ekki vera tilbúinn. Daníel hefur borið hróður Ísafjarðar og Íslands víða undanfarin ár og á eftir að gera það enn frekar á komandi árum ef heldur áfram sem horfir. Hann hefur metnað og hæfileika til að verða einn besti göngumaður heims innan fimm ára og að því stefnir hann. Daníel hefur fengið bestu æfingaaðstöðu sem hugsast getur og ekki einu sinni þurft að hafa áhyggjur af peningamálunum því hann var styrktur sérstaklega af Alþjóða Ólympíunefndinni er hann var við nám í Jerpen í þrjú ár.

Daníel sagði að áhuginn á skíðagöngunni hafi vaknað þegar hann var átta ára gamall, en hann hafi ekki byrjað að æfa að alvöru fyrr en 12 ára. En hvar og hvenær fékk hann áhugann á skíðagöngunni?

Þröstur Jóhannesson var með æfingu á knattspyrnuvöllinum á Torfnesi og ég var að bíða eftir skólárúttunni. Þeir voru að renna sér frá Seljalandsveginum og niður á fótboltavöllinn. Bræður mínir, Óskar og Þórir, voru á æfingunni og ég fylgdist með þeim af áhuga þangað til Þröstur bauð mér að standa aftan á skíðunum hjá sér niður brekkuna. Eftir það var ég „fallinn“. Þetta var rétt fyrir jólin og ég var nýbúinn að gera óskalista um jólagjafir en þar voru svigbuxur efstar á lista. Það fyrsta sem ég gerði þegar ég kom heim aftur var að hringja í ömmu og segja að ég vildi ekki svigbuxur heldur göngugalla. Og ég fékk göngugalla og gönguskió í jólagjöf og þá var ekki aftur snúið."

Fall er fararheill

Daníel tók þátt í fyrsta mótinu strax í janúar þetta ár og sigraði og fékk þá smjörþefinn. Hann segist þó ekki hafa verið bestur í sínum aldursflokki því Unnar Hermannsson, vinur hans, hefði oftast unnið. „En þegar Unnar hætti tók ég við forystuhlutverkinu.“ Hann sagði að fyrsta alvörukeppnin hafi verið á Andrésarandarleikum þegar hann var 10 ára. „Það byrjaði ekki gæfulega, en fall er farar-

heill. Það var hópstart og ég var orðinn fyrstur eftir 100 metra, en þá losnaði önnur bindingin af skíðinu, en ég var á gömlum skíðum sem Þórir bróðir hafði lánað mér. Pabbi var á meðal áhorfenda, líklega í eina skiptið sem hann hefur horft á mig keppa því hann þarf yfirleitt að vinna um helgar þegar mót fara fram. Hann fann til með mér og sá að þetta gæti ekki gengið og hét því að ég skyldi aldrei þurfa að vera á lélegum græjum framar."

Einar reddaði skólavistinni

Eftir þetta fór að ganga betur hjá Daníel og 11 ára gamall sigraði hann fyrst á Andrés. Síðan fluttist fjölskyldan til Svíþjóðar og dvaldi í eitt ár og þar æfði Daníel ekkert. En leið hans átti eftir að liggja aftur til Svíþjóðar því 1989 hóf hann nám í skíðamenntaskólanum í Jerpen þar sem Einar Ólafsson hafði verið við nám. Einar þjálfaði Daníel áður en hann fór út og gekk í það að fá skólavist fyrir Daníel. „Hann skrifaði meðmælaþréf til skólans og það dugði – ég fór inn og get þakkað honum fyrir það."

Lífið var mjög erfitt til að byrja með í Jerpen. Ég fékk nokkuð frjálssar hendur, en varð að finna það hjá sjálfum mér að æfa. Það er meira en að segja það, að flytjast að heiman og þurfa að sjá um sig sjálfur í ókunnu landi 17 ára gamall og ætla sér að æfa á fullu. Það eru margir sem gefast upp. En ég var ákeðinn í að standa mig og eftir árið var ég farinn að ná áttum."

Eini Íslendingurinn á afreksstyrk frá Ólympíunefndinni

Það sem gerði dvölinna auðveldari fjárhagslega fyrir Daníel var styrkur úr svokölluðum þróunarsjóði Alþjóða Ólympíunefndarinnar (Olympic Solidarte) og er eini Íslendingurinn sem hefur hlotnast sá heiður. En styrkurinn er veittur efnilegum íþróttamanni sem talinn er vera efni í afreksmann. Styrkurinn var til þriggja ára og dugði fyrir skólajöldum og flugferðum til Íslands auk vasapeninga. „Ég sé það núna að þetta hefði aldrei gengið upp án styrksins."

Daníel er nú fluttur frá Jerpen til Östersund þar sem hann er í námi í stærðfræði og eðlisfræði ásamt því að æfa með félagi sínu, Ásarna. En hvernig fer hann að því að láta fjárhagsdæmið ganga upp þegar þróunarstyrkurinn er á þrotum? „Ég fæ 40 þúsund á mánuði úr afreksmannasjóði ÍSÍ og svo styrkir Íslandsbanki mig um

ákvæðna upphæð mánaðarlega fram að Ólympíuleika, eins hef ég getað lagt aðeins til hliðar af þróunarstyrknum og Skíðasambandið greiðir ferðir á mót. Svo á ég von á styrk frá félaginu mínu eftir tímabilið ef ég stend mig vel á mótum. Þannig að þetta ætti að ganga upp í vetur."

Sláttuvél til sölu

Nú er það alþekkt að peningaverðlaun eru í boði fyrir sigur á skíðamótum, hvernig er það með mótin sem þú keppir í?

„Það hafa ekki verið miklir peningar í þeim mótum sem ég hef tekið þátt í. En það eru yfirleitt einhverjir hlutir í verðlaun, eins og verkfæri, sláttuvélar og fleira. Þessir hlutir geta verið allt að 50 þúsund króna virði en það þarf að koma þeim í verð. Ég er með fullt af verkfærum, sláttuvél og allskonar drasl frá síðasta vetri í geymslu en á eftir að selja og það er ekki alltof létt. En það eru hinsvegar komnir miklir peningar í spilið í stærri mótunum, eins og í heimsbikarnum. Annars koma mestir peningar til skíðamannanna frá skíðaframleiðendum, en þá þarf maður líka að vera rosalega góður. Stóru nöfnin í þessu eins og Vegard Ulvang, Björn Dæhli og Torgny Mogren þéna um 100 milljónir á ári og þá aðallega í formi auglýsingasamninga."

Markið sett á OL 1998

Daníel segir að veturinn verði erfiður, enda ætlar hann að takast á við mun stærri verkefni en hann hefur gert áður. Hann tekur þátt í fyrsta heimsbikarmótinu á Ítalíu nú í desember og svo er það stóra stundin; Ólympíuleikarnir í Lillehammer í febrúar. „Ég hef æft um 70 klukkustundir á mánuði síðan í júlí sem er mun meira en í fyrra. Þjálfarar og læknar segja að líkami minn þoli ekki meira álag þó svo að ég vildi sjálfur æfa meira. Þetta er hörð samkeppni því það eru margir á svipuðu reki og

verð ég 25 ára sem er besti aldur skíðagöngumanns. Ég tel mig ekki enn hafa öðlast þá reynslu sem þarf til að ná toppárangri – ég er enn að byggja mig upp. En ég geri að sjálfsögðu mitt besta og reyni að vera Íslandi til sóma," sagði Daníel sem veit nákvæmlega hvað hann ætlar sér í framtíðinni – á toppinn, en það tekur sinn tíma.

Ásta S. Halldórsdóttir skíðakona býr í næsta húsi við Daníel í Östersund og segist hann hafa mikið samband við hana. Eins og málin standa í dag má gera ráð fyrir að þau verði fulltrúar Íslands og um leið Ísafjarðar á Ólympíuleikum í Lillehammer í Norregi.

Að lokum, hvernig er með kvennamálin, ertu á föstu?

„Nei, ég er laus og líðugur. Ég var með sænskri stúlkunni í fyrravetur en það er búið. Það hefur komið í ljós að veitir ekki af öllum mínum tíma fyrir skíðin. Það er nægur tími fyrir hitt síðar."

Texti: Valur B. Jónatansson

Gleðileg jól!

Gleðilegt nýtt skíðaár!

Skíðafélag Ísafjarðar

Rætt við hjónin séra Jakob Ágúst Hjálmarsson og Auði Daniélsdóttur en þau eru foreldrar göngu-
garpsins unga, Daniéls Jakobssonar sem hefur gert garðinn frægan í Svíþjóð og keppir fyrir
Íslands hönd á Ólympíuleikunum í Lillehammer í febrúar 1994. Daníel lítur hins vegar ekki á sig
sem Reykvíking í Svíþjóð; „Hann er alltaf Ísfirðingur og keppir fyrir Ísafjörð,” segja foreldrar hans.

Daníel gefst aldrei upp

eftir Bjarna Brynjólfsson

Dómkirkjupresturinn kemur til dyranna í smíðagallanum. „Ég var að smíða rúm fyrir barnabarn okkar í Bolungarvík,” segir hann hressilegur í fasi. Séra Jakob Ágúst Hjálmarsson og eiginkona hans Auður Daniélsdóttir hafa komið sér notalega fyrir í gömlu húsi á Baldursgötunni. Jakob hefur aðstöðu til smíða í kjallaranum en Auður gerir að því góðlátlegt grín að svo lágt sé til lofts á smíðaverkstæði eiginmannsins að hann þurfi að vinna þar bograndi. „Ég stakk upp á því við hann að við gerðum gat á gólfíð í eldhúsinu til að hann gæti staðið uppréttur,” segir hún hlæjandi.

Þau hjónin eru nærri því orðin ein eftir í hreiðrinu því Þórir sonur þeirra býr í Bolungarvík og stundar þar sjóinn en Daníel, skíðagöngukappi, hefur verið við nám og æfingar í Svíþjóð síðastliðna þrjá vetur og því lítið verið heima við. Aðeins Óskar er eftir heima en hann býr á „loftinu” ásamt unnustu sinni. „Það er svo notalegt að hafa fólk á loftinu,” segir Auður og brosir.

Þegar ég kem í heimsókn eru foreldrar Jakobs, Hjálmar Ágústsson og Svandís Ásmundsdóttir að drekka kaffi í eldhúsinu. Á borðum er flatbrauð og annað íslenskt góðmeti. Þau kveðja stuttu síðar.

Jakob kveðst hljóta að hafa smíðagáfuna frá föður sínum en Hjálmar er dráttgagur maður og listasmiður. „Eftir að hann hætti að vinna sker hann út og teiknar myndir af gömlum minningum frá Bíldudal, lýsir verklagi og lífsháttum úr sínum gamla heimabæ. Hann nýtur þess virkilega að vera kominn á eftirlaun og hafa tíma fyrir sín hugðarefni,” segir Jakob.

Þau eiga húsið við Baldursgötuna og Auður segir að Jakob hafi verið ötull við endurbyggingu þess. „Já, ég hef gert heimikið hérna og er ennþá að.”

„Þetta er í rauninni fyrsta húsið sem við eignumst,” segir Jakob. „Við höfum í rauninni alltaf búið hjá öðrum þar til núna. Við keyptum þetta hús fyrir þremur árum.”

Þrátt fyrir að þeim hafi báðum líkað afskaplega vel á Ísafirði segja þau að umskiptin séu töluverð og til hins betra. „Við fórum út að

ganga í morgun og rifjuðum þá upp fyrir okkur að hér er hægt að ganga í ýmsar áttir en á Ísafirði var spurningin alltaf sú hvort við ættum að ganga innestir eða úteftir. Þegar prestshjónin fara í göngutúr á Ísafirði þykir það markvert. „Prestshjónin voru á göngu í dag,” er sagt. Hér tekur ekki nokkur eftir því þótt dómkirkjuprest-

urinn fái sér frískt loft,” segir séra Jakob, glettinn á svip. Síðan öllu alvarlegri: „Það er töluverður munur að geta átt sitt priváttlíf út af fyrir sig. Í bæ eins og Ísafirði er maður alltaf í hlutverkinu. Hvar sem maður kom var maður ævinlega presturinn. Þabbi þinn hafði stundum orð á því ef honum hraut af vörum blótsyrói sem kemur nú stundum fyrir hann blessaðan, að það væri ljótt að blóta í nærværu prestsins og hann yrði að biðja prestinn afsökunar. Þá sagði ég stundum við hann: „Brynjólfur minn, ef þú þarft að blóta þá skaltu bara gera það á meðan ég er nærri. Þá ertu einna öruggastur.” Jakob hlær. „En það gat verið býsna erfitt og þreytandi starf að vera prestur á Ísafirði. Ef við hjónin fórum út að skemmta okkur þá settist oftan en ekki einhver við borðið hjá okkur

sem þurfti að rekja raunir sínar fyrir mér. Þetta er það sem er oft svo erfitt fyrir embættismenn í litlum bæjarfélögum.”

Jakob kveðst samt sakna Ísafjarðar en þar bjuggu þau í tólf ár. „Það var alveg kominn tími til að skipta um umhverfi. Hér eru náttúrlega fjölskyldur okkar beggja og skólafélagar. Maður er hér í allt annars konar félagslegu umhverfi.”

En nú er komið að því að ræða um þann fjölskyldu-meðlim sem var langt frá því að vera hamingjusamur þegar foreldrar hans tóku ákvörðun um að yfirgefa Ísafjörð, þ.e. soninn og skíðagöngugarpinn Daníel Jakobsson. „Hann var mjög ósáttur við þá ákvörðun okkar að flytja suður og var eiginlega í fýlu allan þann vetur. Þetta voru óskaplega mikil vonbrigði fyrir hann,”

segir Jakob. „Fyrir vestan gat hann farið á skíðin fyrir utan dýrnar hjá okkur. En Sel-tjarnarnesið þar sem við bjuggum þennan fyrsta vetur er náttúrlega lítið og lágt og þar er engin aðstaða til gönguskíðaiðkunar.”

„Það voru vond veður þennan vetur og erfitt að komast upp í Bláfjöll,” segir Auður. „Aðstaðan hérna er allt önnur en fyrir vestan. Fólk hefur ekki sama skilning á skíðaiðkun hér og á Ísafirði. Hér eru fáar og lélegar gönguleiðir troðnar. Daníel var ekki kominn með bílpróf, hann var aðeins sextán ára, og ég keyrði hann stundum upp á Miklatún og þar gekk hann hring eftir hring. Það voru eiginlega einu skiptin sem hann komst á skíði þann vetur.”

„Enda fór honum ekkert fram,” segir Jakob. „Hönum var líka rykkt upp úr mjög góðum félagsskap fyrir vestan. Það huggaði hann aðeins að hann var búinn að sækja um í skólanum í Järpen í Svíþjóð. Hann vildi fara út strax þetta haust en við gátum ekki hugsað okkur það. Við vildum að hann yrði

skíðin sín. Þannig byrjar þetta og aðeins undir slíkum kringumstæðum er líklegt að gott skíðafólk verði til. Skíðin eru lífsstíll. Við hjónin sáum strax að það voru ágætir menn sem héldu utan um skíðastarfið á Ísafirði. Daníel byrjaði ungur að keppa á skíðum og ég held að það sé gott fyrir krakka að byrja snemma. Það eflir í þeim keppnisandann. Mig minnir að Daníel hafi fyrst keppt á Andrésar Andar leikunum,” segir Jakob.

„Hann fór mjög snemma að stunda gönguskíðin samt,” segir Auður. „Hann var ekki eins hrifinn af svigskíðunum.”

„Já. Á þessum tíma var Einar Óla farinn að gera það gott á gönguskíðunum. Hann var mikil fyrirmynd strákanna. Það birtust víðtöl og fréttir um hann í blöðunum og allir vildu vera eins og hann.”

Það var ákveðinn hetjubragur yfir Einari. Hann tók íþróttina mjög alvarlega.

„Já, og hann tók þessa stráka að sér. Einar hafði mikinn metnað til að bera fyrir Ísafjörð. Og strákarnir hópuðust í kringum hann. Þeir hafa stutt Daníel mikið. Þarna voru strákar eins og Unnar Hermanns, Daníel og hann voru jafnaldrar og voru mikið saman. Bjarni Gunnarsson og Siggi Odds. Strákarnir okkar fengu oft að fljóta með upp á Dal með Oddi Péturs og Lenu konu hans. Svo voru eldri menn eins og Þröstur Jóhannesson o.fl. Þeir stóðu að þessu með þryði og héldu geysilega vel utan um þetta enda allt frá-bærir íþróttamenn.”

Varst þú góður skíðamaður, Jakob?

„Nei,” segir hann og hlær. „Ég dinglaði bara við þetta eins og aðrir á Ísafirði og var ekkert sérstaklega ötull við það. Og sannleikurinn er sá að ég gat sárásjaldan verið með Daníel þegar hann var að keppa. Mótin voru haldin um helgar og þá var ég annað hvort að messa eða jarða.”

„Við höfum lítið getað verið með honum á skíðunum,” segir Auður.

„Við eflum alls ekki með honum áhuga með þeim hætti að vera alltaf með honum upp á Dal. Við eigum sáralítið í honum sem skíðamanni á þessum árum,” bætir Jakob við.

Þau segja að ekki hafi þurft að reka á eftir Daníel og bræðrum hans að æfa sig á skíðunum. „Þeir voru bókstaflega alltaf á skíðum. Sér-

Daníel á göngu í N-Svíþjóð.

með okkur þennan fyrsta vetur hér fyrir sunnan og að hann fyndi sig hjá okkur. Hann gerði það auðvitað ekkert. Hér er samt heimilið hans þegar hann kemur heim. En úti í Svíþjóð er hann ekki Reykvíkingur heldur Ísfirðingur.”

Daníel hóf skíðaiðkun sem barn að aldri. Báðir bræður hans, þeir Þórir og Óskar stunduðu æfingar á gönguskíðum og Daníel fylgdi þeim eftir. „Daníel byrjaði að stunda skíðin eins og krakkar á Ísafirði gera. Til að byrja með var þetta leikur. Áður en við fluttumst til Ísafjarðar vorum við á Seyðisfirði og þar hafði hann prófað að standa á skíðum. Hann var aðeins fjögurra ára þegar við komum til Ísafjarðar og fór snemma eftir það að leika sér á skíðum. Það bara tilheyrir á Ísafirði. Um leið og snjóinn kemur á veturna taka menn fram

Snemma beygist krókurinn. Nýorðinn stúdent með litlum frændum á skíðum í grasinu.

Göngugarpurinn í stúdentsveislu sinni ásamt bræðrum, afa og ömmu í föðurætt og stoltum foreldrum.

staklega Daníel sem var mjög ótull og ákveðinn frá unga aldri að láta eitthvað verða úr þessu hjá sér," segir Jakob.

Auður: "Ég held að Einar Óla hafi snemma séð efni í Daníel. Við bjuggum síðan í Lundi í Svíþjóð einn vetur, 1985-86. Þá var Einar Óla úti líka og stundaði nám í þessum skóla sem Daníel fór síðan í. Þeir bræður Óskar og Daníel fóru þá um veturinn í heimsókn til Einars og

eftir það ætlaði Daníel sér í þann skóla. Þá var hann tólf ára gamall."

Daníel hefur í mörg ár verið með þeim efstu í sínum aldursflokkum og núna er svo komið að enginn íslenskur göngugarpur kemst með tærnar þar sem hann er með hælana. Honum hefur gengið mjög vel í Svíþjóð og er talinn einn af bestu göngumönnum í sínum aldursflokkum þar í landi núna. Daníel hefur fengið styrk frá

Alþjóðaólympíuhjálpinni sem styrkir íþróttamenn frá minni þjóðum til náms og æfinga. Að sögn foreldra hans hefði hann ekki getað haldið áfram að stunda íþróttina án styrksins. Hann hefði orðið að velja. Þá hefur Íslandsbanki á Ísafirði styrkt hann í vetur og hann hefur einnig fengið afreksmannastyrk ÍSÍ. "Daníel er núna kominn á þann aldur að hann þarf að undirbúa líf sitt með menntun og öðru. Það mun taka hann að minnsta kosti tíu ár að ná þeim árangri á skíðunum sem hann vill. Hann er einungis tvítugur núna og er ennþá í mótun sem íþróttamaður. Daníel veit þetta og stefnir á það að verða á hátindi ferils síns um 25 ára aldur. En þessi tími kostar peninga. Og hann hefði ekki náð þessum árangri nema með stuðningi erlendis frá. Við hefðum alls ekki getað haldið honum uppi þarna úti.

Sænski skíðaklúbburinn hans, Ásarna IK, hefur stutt hann talsvert svo og íslenska skíðasambandið. En núna kemur kostnaðurinn til að aukast töluvert því hann keppir á alþjóðlegum vettvangi. Hann verður síðan sjálfur að útvega peninga til að standa straum af því sem allt venjulegt fólk gerir kröfur um í lífinu, þ.e. peninga fyrir húsnæði og lífþjálfun svo ekki sé minnst á menntunina. Við vorum mjög áhyggjufull í sumar út af því hvernig þetta myndi ganga hjá honum í vetur. En Daníel skrifaði Halldóri Margeirssyni hjá Íslandsbanka og hann svaraði honum samstundis. Við erum

mjög þakklát fyrir þann stuðning," segir Jakob.

Margur íslenskur íþróttamaðurinn hefur þurft að hætta að stunda íþrótt sína vegna þess að valið hefur staðið á milli mannsæmandi lífs, menntunar og íþróttarinnar. Skíðamenn okkar hafa margir hverjir daprar sögur að segja af skilningsleysi og fjárskorti sem hefur mætt þeim nánast í hvert sinn sem stafnum hefur verið stungið niður á æfingu. Það er því ekki að undra að margir þeirra hafi hætta. Ísfirðingar hafa átt marga af fremstu skíðamönnum landsins enda hafa þeir byggt upp bestu aðstöðu á landinu til skíðaíðkunar. En þar má ekki láta staðar numið. Ísfirðingar verða að styrkja og standa við bakið á sínum mönnum sem geta borið hróður þjáfarins víða. Daníel verður ekki áframhaldandi ísfirskur skíðamaður fyrir það eitt að

hafa eitt sinn verið á skíðum innan um hamrasali háa og fjöllin bláu. Ísfirðingar verða að styðja hann áfram og sjá til þess að nafn hans gleymist ekki því hart er bitist um hvern mola innan íþróttahreyfingarinnar.

"Daníel hefur einfaldlega ekki aldur til ennþá að hægt sé að gera þær kröfur til hans að hann komist í verðlaunsaeti á alþjóðlegum stórmótum eins og HM og Ólympíuleikunum í Lillehammer. Hann veit sjálfur að hann má ekki byggja upp óeðlilegar vonir og að hann þarf að leggja töluvert mikið á sig til viðbótar til að komast í fremstu raðir," segir Jakob. "Íslensku göngumennirnir voru frekar aftarlega í röðinni á Heimsmeistaramótinu í Falun. Það er kannski ekki árangur til að hrópa húrri fyrir og sýnir hvað keppnin er hörð. En ef Daníel nærði því núna á Ólympíuleikunum

að komast upp fyrir ferlutugasta sætið þá er það stórkostlegur árangur fyrir svo ungan mann."

Þessir göngugarpar Svía og Norðmanna eru náttúrulega harðir naglar sem eru hertir í alls konar eldraunum, t.d. Ulvang bræðurnir sem liggja úti í Finnmark við æfingar, einir jafnvel svo vikum skiptir.

"Þessi ævintýraþrá er til í Daníel líka," segir Jakob. "Í sumar var hann t.d. í slag-togi með Ólafsfirðingunum Ólafi Björnssyni og Sigurgeiri Svavarssyni. Þeir voru í alls konar ævintýramennsku, fóru t.d. í brimróður á kajökum í N-Atlantshafi. Það er einhver áskorun í því. Í kringum svona keppni byggist upp ákveðið hugarastand sem snýst um það að sigrast á öllu mögulegu í umhverfinu," segir hann og glettinn skín úr andlitinu.

Skíðagöngumenn eru mjög mikið í tengslum við náttúruna. Er Daníel náttúruunnandi?

"Já, það er hann," segir Auður. "Þeir eru svo mikið úti hvort sem þeir eru að ganga á skíðum eða úti að hlaupa. Daníel hleypur allt sumarið. Mér finnst stundum ótrúlegt hvað hann æfir mikið og hefur mikið þol. Maður bara trúir því ekki."

Þau hafa dálitlar áhyggjur af nýlegum niðurstöðum úr rannsóknum á astma sem margir skíðagöngumenn þjáast af. "Þessir kappar fara út á hverjum degi, í hvaða veðri sem er og mása og hvása í æfingunum og hafa inn loftið eins og það kemur fyrir, jafnvel í brunagaddi," segir Jakob. "Þetta hlýtur að reyna geysilega mikið á öndunarfærin svo ekki sé nú minnst á hjartað og æðakerfið. Á meðan hjarta venjulegs manns dælir blóði einu sinni í gegnum æðakerfið á mínútu fer þeirra blóð sjö sinnum í gegnum það á mínútu." Aðdáunar-svipurinn leynir sér ekki á klerki sem situr makindalega í sófanum og þúar smávindil.

— framhald á næstu síðu.

Um svipað leyti hélt séra Jakob upp á 20 ára prestsáfmæli sitt og messaði í Dómkirkjunni til að halda upp á það. "Fyrsta prestsverk mitt var reyndar að skíra Daníel Jakobsson," segir hann brosandí. "Daníel var síðasta barnið til að fermast í gömlu kirkjunni á Ísafirði," bætir hann við.

Fjölbreyttur matseðill í hádeginu og á kvöldin

Heimabakaðar kökur með síðdegiskaffinu alla daga Veitingar við allra hæfi

Hótel Ísafjörður
sími 4111

Daníel gefst aldrei upp

- framhald úr opnu

Að vísu þann fyrsta í marga mánuði að eigin sögn.

"Ég óttast það að Daníel sé ekki með nógu sterk öndunarfæri. Hann er svo gjarn á það að fá kvef og aðra smákvilla í öndunarfærin. Hann hefur þetta frá þabba sínum. Jakob fær oft kvef og nefbólgu," segir Auður.

"Þetta er kannski Akkilesarhæll Daníels," segir Jakob. "Þess vegna er gott að fá svona ábendingar eins og úr þessari rannsókn. Læknarnir ráðleggja göngumönnum að byrja æfingarnar á því að hita upp inni. Vera orðnir heitir þegar þeir fara út."

Sáud þið strax hvað verða vildi með Daníel? Er hann mikill keppnismaður í sér?

"Já, hann er mjög fylginn sér og staðfastur. Og hefur mikinn metnað til að bera.

Auður: "Hann er ákveðinn og duglegur."

Jakob: "Daníel hefur einn mjög góðan eiginleika. Hann tekur áföllum létt. Þar hjálpar honum góð skynsemi. Daníel getur talað um fyrir sjálfum sér með höfðinu þegar aðrir myndu brotna niður af vonbrigðum. Þá metur hann kringumstæðurnar og vinnur úr því og fyrirgefur sjálfum sér ef hann hefur gert einhver mistök og heldur áfram eins og ekkert hafi í skorist."

Séra Jakob og Auður héldu upp á silfurbrúðkaup sitt í sumar. Þau fóru út að borða í tilefni dagsins og snæddu hátíðamálsvorð hjá Úlfari Eysteinessyni á veitingahúsinu Premur Frökkum. Sá staður er í sömu götu og heimili þeirra. "Það er mikið líf í kringum veitingastaðinn og ekkert að því að hafa hann í nágrenninu nema matarilmurinn. Hún er stundum allt of góð," segir Auður.

Hann gefst ekki auðveldlega upp?

"Nei, hann gefst alls ekki upp."

Hvernig hafið þið getað aðstoðað hann eftir að hann varð þessi afreksmaður í íþróttum sem hann er óneitanlega orðinn?

"Þegar hann fór að ná verulegum árangri þá fylltumst við náttúrlega metnaði fyrir hans hönd," segir Jakob.

Auður: "Ég man eftir því að þegar hann fór fyrst á Andrésar Andar leikana þá fórum við með honum. Mig minnir að hann hafi verið ellefu ára þá. Skíðagrájur voru og eru dýrar og við reyndum að láta strákana nota græjur hvers annars. Þeir voru allir á gönguskíðum og töluverð útlát að kaupa nýjar græjur fyrir þá alla. Daníel keppti því á græjum sem Þórir bróðir hans var vaxinn upp úr. En þegar hann fór af stað gekk hann upp úr skónum og bindingunum. Græjurnar pössuðu alls ekki. Við hétum því að efur þetta skyldi hann alltaf fá almennilegar græjur. Þetta var svo leiðinlegt og neyðarlegt."

Jakob: "Ég man að ég sagði við hann þegar hann kom í markið. "Þetta kemur ekki fyrir aftur." Síðan hefur hann alltaf fengið bestu græjur sem völ er á. Auð-

vitað höfum við stutt hann fjárhagslega í gegnum árin en það hefur ekki verið þungur baggi að bera. Daníel hefur alla tíð farið mjög vel með peninga. Hann hefur gert sér grein fyrir því að nauðsynlegt sé að safna til "mögru áranna". Mér finnst þetta mjög virðingarvert og hef stundum sagt að þegar hann hættir keppni eigi að ráða hann til að stjórna einhverri ríkisstofnuninni. Það myndi enginn komast upp með brúð og óráðsly undir hans stjórn. Hann yrði maður Sighvats Björgvinssonar, sem er annar Ísfirðingurinn til."

Lífi íþróttamannsins fylgir auðvitað mikil ögun á öllum sviðum?

Auður: "Alveg ótrúlega mikil ögun. Daníel gætir sín á því að sofa vel og borða vel. Síðan hann fór út til Svíþjóðar hefur hann eldað ofan í sig sjálfur. Hann þarf mikið og kjarngott fóður og það kemur best út fyrir hann að elda sjálfur. En það góða við þetta allt saman er að hann hefur ekki glatað þeim eiginleika að geta skemmt sér. Hann gerir sér mat úr þessu og finnst t.d. óskaplega gaman að ferðast í tengslum við mót. Hann hefur verið í Austurríki og hefur keppt í Noregi, Finnlandi og Tékkóslóvakíu. Nú er hann á leiðinni til Ítalíu."

Jakob: "Daníel er þekktur þarna úti fyrir galgopahátt og alls konar furðuleg uppátæki. Þegar hann var barn þótti honum tilveran gjarnan í bragðdaufara lagi og átti til að krydda hana með ýmsum ráðum. Hann bjó eiginlega til sína útgáfu af henni. Það var oft viðfangsefni okkar hjónanna á meðan hann var á barnsaldri að finna út úr því hvort hann væri að segja satt. En það kom samt aldrei fyrir að hann skrökvaði um eitthvað sem var mikilvægt. Hann er heiðarlegur en ægilega mikill grillari."

Hann hefur þetta líklega frá þér, Jakob, eða hvað?

"Kannski, en móðir hans á nú líka ýmislegt til," segir hann og lítur hýru auga til konu sinnar.

Varst þú íþróttamaður á yngri árum?

Hann hlær við: "Nei, það var ég nú ekki. Ég ólst upp á Bíldudal. Þar er nú töluvert annað veðurfar en á Ísafirði. Það var ekki nema suma vetur sem verulega mikill snjór kom og hægt var að fara á skíði. Græjurnar, sem við áttum, voru heldur ekkert voðalega spennandi. En við vorum nú samt að baksa við

þetta. Ég var bara svo værukær og feitur á þessum árum að ég komst ekkert áfram."

Hvaðan hefur Daníel keppnisskapið?

"Hann hefur það ekki úr mér," segir Jakob.

Auður: "Jú, ég hugsa nú að hann hafi keppnisskapið úr þér."

Jakob: "Nei, ástin mín, hann hefur þrjúskuna úr þér. Hún hefur dugað honum einna best."

Auður: "Ég var töluvert á skíðum þegar ég var að alast upp á Akureyri. Þá var skíða-hotelið að opna en það varð geysileg lyftistöng fyrir unnendur skíðafróttarinnar á Akureyri. Við fórum í skíðaferðir í skólanum."

Jakob: "Ég var í menntaskólanum á Akureyri á þeim tíma þegar það var talin síðasta sort að stunda íþróttir. Ég gerðist því "antisportisti". Ég fann mér þá snilldarleið í lífinu." Hann hlær. "Enda var

Auður: "Nei, hann vill það ekki."

Jakob: "Hann lærði það á Ísafirði að standa á eigin fótum. Hann sækir ekki styrk til okkar á þann hátt og er ekki að sanna neitt fyrir okkur heldur aðeins fyrir sjálfum sér."

Auður: "Við spurðum hann að því hvort við ættum að fara til Lillehammer til að fylgjast með honum á Ólympíuleikunum. Hann þvertók fyrir það. Við hefðum ekkert að gera þangað. Hins vegar myndi hann kannski vilja fá Óskar til liðs við sig. Þeir bræðurnir eru mjög miklir vinir og hafa verið mikið saman og eiga sömu félag. Þeir geta talað um það sín á milli hvernig Daníel gengur í keppni."

Jakob: "Þórir, bróðir þeirra, fór meira eigin leið á unglingsárunum. Hann hætti að stunda skíði sumpart vegna þess að hann hafði

keppni fyrir leikana. "Leker for livet." Daníel getur því slappað af!"

Jakob: "Ég var að tala um það áðan hvað ég hef lítið getað fylgt Daníel eftir í því sem hann hefur verið að gera. Þess vegna fannst mér dýrmætt að geta aðstoðað hann í sumar. Hann stóð þá fyrir landsliðsæfingu skíðamanna í Ólafsvík. Þeir voru með tvær æfingar á dag, aðra uppi í Snæfellsjökli, hina niðri í bænum og ég tók að mér að reka það fyrirtæki. Ég leigði hús og fór með þeim og eldaði ofan í líðið."

Auður: "Ég var búinn að útbúa sumt en Jakob sá alveg um matseldina."

Jakob: "Það var mikið fjör í því líði. Þeir voru tólf saman, þar af tveir Svíar, sem urðu stórhreifnir af landinu. Ég vaknaði klukkan sjö á morgnana og eldaði hafragraut og síðan fóru þeir út að æfa. Við fengum ágætt

Með félögum og samstúdentum í Skíðgymnasium í Järpen.

leikfimin þrautleiðinleg," bætur hann við.

Auður: "Jakob á nú verðlaunapening fyrir skíða-göngu frá Ísafjarðarárunum. Hann lenti í þriðja sæti í Fossavatnsgöngunni."

Jakob: "Já, við fórum nokkrir af stað á Botnsheiðinni. Við kepptum um efstu sætin í okkar flokki, Krissi hennar Hansínu, Ingi Jó. og ég. Ingi hafði mig en ég hef alltaf haldið því fram að Krissi hafi svindlað sér í fyrsta sætið með ólöglegum aðferðum," segir hann og skellihlær. "Ég átti því örugglega þennan bronspening skilinn. Mér finnst nú bara gott að eiga einn verðlaunapening fyrir íþróttaiðkun. Víst er það til í mér að vilja ná árangri. Ég er þannig uppallinn. Okkur var kennt að gera það sem þurfti til að ná árangri. Hvað snertir íþróttirnar þá kom metnaðargimi mín ekki fram í þeim."

Auður: "Það eru heldur engir íþróttamenn í okkar ættum nema mjög fjarskyldir ættingjar. Júlíus Jónasson og Jakob eru þremmingar til dæmis og Bjarni Friðriks-son júðókappi er fjarskyldur Jakobi."

Hafið þið farið á stórmót til að fylgjast með Daníel þegar hann keppir?

ekki lungu í það, var með svoltinn astma og leið illa. Óskar var hins vegar mikill keppnismaður um tíma. Hann var mjög harður og duglegur að æfa sig. Hann hefur samt ekki þennan sterka og stóra skrokk sem Daníel hefur. Hann hefur ekki skrefið í þetta. Óskar er samt Reykjavíkumeistari í göngu en hefur takmarkaða aðstöðu til að stunda skíðin eins og flestir Reykvik-ingar."

Líkar Daníel vel í Svíþjóð?

"Já, mjög vel. Aðstaðan er eins og hún getur best orðið og þessi klúbbur hugsar mjög vel um hann. Þarna eru allir helstu göngumenn Svía. Daníel lauk stúdentsprófi í vor og við höldum stúdentsveisluna hérna heima 17. júní. Í vetur hefur hann lagt stund á raungreinar í kvöldskóla til að búa sig betur undir háskólanám. Svo hefur hann æft af kappi fyrir Ólympíuleikana. Eftir þá býst ég við að rólegra uppbygg-ingartímabil hefjist hjá honum."

Auður: "Ég hef sagt honum að hann þurfi ekki að hafa áhyggjur af gullinu því Íslendingar séu þegar búnir að vinna til gullverðlauna í tengslum við leikana. Það var Íslendingur sem fékk verðlaun í slagorðasam-

veður og það var mjög gaman. Þeir komu sársvangir heim og rífu í sig matinn."

Þau hjónin eru sammála um að Daníel hefði aldrei orðið góður skíðamaður hefði hann ekki notið æskularanna á Ísafirði.

"Hvað þarf til að búa til góðan skíðamann?" spyr Jakob. "Í fyrsta lagi þurfa félagslegu aðstæðurnar að vera fyrir staðar. Jarðvegurinn verður að vera réttur og síðan er nauðsynlegt að hafa frábærar skíðaaðstæður eins og eru á Ísafirði, sem gera skíðafróttina að lífsstíl hjá stórum hópi unglinga. Þá veljast þeir úr sem ná árangri sem eiga þá að baki töluverða reynslu af þjálfun og af keppni. Þeir finna skemmtilegheitin í kringum þetta í félagsskapnum. En það þarf líka fólk sem fylgist með og klappa á oxlina og porrar unglunga upp. Allt þetta var til staðar á Ísafirði fyrir Daníel á þessum árum og er ennþá. Daníel er alltaf að keppa fyrir Ísafjörð og Ísfirðinga. Hann heldur uppi merkinu."

Skíðaferð á Snæfellsjökul

Miðvikudag í byrjun ágúst sl. lögðu nokkrir skíða-„garpar“ af stað, undir öruggri forustu Adda Geirs, áleiðis til Snæfellsjökuls. Til stóð að landslið Íslands yrði við æfingar á jöklinum og hafði þjálfarinn, Siggi Bóa, veitt okkur góðfúslegt leyfi til að nota aðstöðuna með þeim.

Í hópnum voru auk greinarhöfundar og fararstjórans Tryggvi lögfræðingur og frú, Eiríkur Bððvars og sonur hans Haukur, Ásbjörn apótekari og Einar Garðar forseti sem vegna þekkingar sinnar á staðháttum var leiðsögumaður hópsins.

Einnig var væntanlegur einn úr Reykjavík, Jón Ásbjörnsson saltfiskköngur sem mundi bæstast í hópinn á Ólafsvík þar sem gisti var á meðan ferðinni stóð. Lagt var á stað seinnipart dags á þremur bílum í blíðskaparveðri, en þegar komið var að Snæfellsnesi var komið hávaða rok og rigning. Leyfi hafði fengist fyrir hópinn til að gista í verbúð Hraðfrystihúss Ólafsvíkur en framkvæmdastjórinn Sæmundur Árifússon sá fyrir því.

Um morguninn hafði vindinn lægt en enn var rigning og súld með afleitu skyggni. Engu að síður var lagt af stað til að skoða sig um í nágrenninu undir öruggri stjórn leiðsögunnsmannsins enda margir af fegurstu stóðum landsins í nágrenninu.

Eftir ljúffengan hádegisverð á Búðum var farið til fundar við landsliðþjálfarann til að athuga með skíðamennskuna. Ekki leit vel út með skíðaiðkun þar sem lyfturnar höfðu fokið um koll í óveðrinu og ákveðið var að hætta við æfingar landsliðsins í heild, en Ásta og Addi Kalli voru þegar komin á staðinn. Hópurinn bauðst þá til að reisa lyfturnar þannig að hægt yrði að halda æfingaprógrammið fyrir þau tvö og við gætum komist á skíði.

Seinni part dags var svo farið á jökulinn til að kíkja á aðstæður, fyrst á bílum og síðan snjósleðum. Tvær 600 metra lyftur eru í æfinga-

brekkunni og lágu þær eins og hráviði út um allt, en þær eru settar upp í snjónum sem hafði bráðnað um heilan

neðri lyftunnar og aðeins frágangsmál með þá efri jafnframt sem menn höfðu talsverðan tíma til að skíða.

á því. En í hópnum eru menn sem eru frægir fyrir einstakan stíl og tilþrif. Ekki nema sjálfsgætt að leggja sitt

Við jökulröndina. Siggi Bóa, Eiríkur, Gunnar, Addi Geir, Addi Kalli og Jón Ásbjörnsson.

metra síðan frá síðustu æfingum. Ljóst var að um talsverða vinnu yrði að ræða með uppsetningu og ákveðið að byrja þá vinnu strax morguninn eftir en nota restina af deginum til að fara á toppinn á Snæfellsjökli.

Komið var hið besta veður og fóru menn ýmist gangandi eða dregnir af snjósleðum, svona til skiptis, upp á jökulinn þar til komið er að u.þ.b. tuttugu og fimm metra hjúk sem er hinn eiginlegi toppur hans. Hnjúkurinn er nánast þverhniptur og erfiður uppgöngu en þeir hugrökkustu í hópnum undir forystu Tryggva, sem ekki kallar allt ömmu sína þegar kemur að því að klifra fjöll, klifu hjúkinn með skíðin á bakinu og renndu sér svo niður. Síðan tók við fimm kílómetra rennsli niður af jöklinum.

Menn voru sammála um, að hvað sem yrði héðan af, túmum var borgið. Ógleymanlegur dagur var að baki þegar þreyttur hópurinn kom niður á Ólafsvík á áliðnu kvöldi. Morguninn eftir var farið í þoku upp á jökul en svo glögg var á henni að þeir sem unnu við efri hluta lyftunnar voru í glaða sólskini en hinir í þoku. Við þessar aðstæður naut ægiefegurð jökulsins sín vel og maður skildi allt þetta tal um dulúð og mátt þessa staðar. Lokið var við uppsetningu

það var þreyttur en sáll hópur sem skilaði sér af fjalli þann daginn. Á laugardeginum var byrjað á að ljúka við efri lyftuna og í ágætu veðri var tekið til við að skíða.

Brekkan þarna er ein sú besta sem greinarhöfundur hefur skíðað í, um tólf hundruð metra löng og máttulega brött. Svona svipað brött og við nýju lyftuna hér heima, bara miklu lengri. Við leyfðum landsliðfólkinu að taka myndband af okkur „görpunum“ í braut, svo þeir gætu nýtt sér það við stílæfingar og e.t.v. lært eitthvað

lóa á vogaskálina til styrkja okkar fólk.

Á sunnudeginum var grenjandi rigning en þá er færið best á jöklinum svo það bætti veðrið upp. Menn tímdu ekki að hætta að skíða, enda síðasti dagurinn áður en haldið skyldi heim á leið. Meiningin var að taka flóabátinn Baldur kl. fjögur um

daginn en þar sem stór hluti hópsins gat ekki slitið sig frá fjallinu og teknar voru úti-dúrar á skíðunum, þá misstum við af honum. En heim komust allir að lokum og kunnum við Sigga Bóa, Adda Kalla og Ástu Halldórs einstakar þakkir fyrir frábæran tíma á skíðum.

Þórunn gerir að sárum forsetans.

Ásta, Addi Kalli, Gunnar og Jón Ásbjörnsson.

Unnið við uppsetningu á lyftu. Siggi Bóa, Tryggvi, Addi Kalli og Eiríkur.

– Gleðileg jól! –

Megi heillastjarna lýsa landi og þjóð á nýju ári

ÍSLANDBANKI

HAFNARSTRÆTI 1 · ÍSAFIRÐI · SÍMI 3744

Fyrsta Norðurferðin

Haustið 1975 var sá er sögu þessa ritar orðinn ansi sællegur í útliti, orðinn 111 kíló, hreyfði sig lítið, stundaði sjómennsku og var maturinn um borð ekki af skornum skammti, oft voru kótilettur í matinn og voru þá minnst 9 stykki á mann. Ég hafði hætt að reykja í maí 1969, henti öllum reykstólum í sjóinn um Kögurinn og Núpinn á 27 faðma dýpi kl 11.30, síðan hefur ekki reykur komið inn fyrir mínar varir, en matarlistin jókst til muna.

En ástæðan fyrir formála þessum er sú að ég var beðinn að segja frá fyrstu Hornstrandafarferðinni, en þessar ferðir eru orðnar nokkuð margar, ekki fallið úr ferð síðan 1976. En árið 1975 fór mér að finnast að ekki væri allt með felldu með heilsufarið. Ég var stíður mjög, mæddist mikið, var alltaf þreyttur og syfjaður, hjartsláttur or og óreglulegur sleppti úr slögum svo að ég saup stundum hveljur en hökti alltaf einhvern veginn áfram. Ég fór að huga að eitthvað yrði til bragðs að taka því við svo búið mátti ekki standa að mér og fleirum fannst.

Ég átti góða kunningja sem stunduðu gönguskíði og horfði ég löngunaraugum til þeirrar íspróttar, en ég hafði aldrei á skíði komið og var nú ekki heldur skíðamannlega vaxinn og orðinn 32 ára gamall. En eftir að hafa verið

hvattur til dáða að vinum mínum Arnóri Stígs, Stíg Stígs og Oddi Péturssyni ákvað ég að kaupa mér skíði, urðu fyrir valinu Splitken gönguskíði, en þá voru skíðin ekki með plastsóla eins og nú, þannig að það var nokkuð vandmeðfarið með sólan, mátti helst ekki fara mikið á skara eða harðfenni.

Nú, í fyrsta skipti sem ég reyndi skíðin þá gekk nú ekki betur en svo að allt lóddi undir þeim svo að eftir nokkur skref var sem ég gengi á stultum, ég var hins vegar einn og enginn sá til mín, ég missti jafnvægið fljótlega, snjórinn var gljúpur og erfitt að standa upp nema að spenna af sér skíðin, ég var rennandi sveittur og bölváði heil ósköp. (Mörgum árum seinna þá hugsaði ég til minnar fyrstu ferðar, en þá var ég á rjúpnaveiðum með vini mínum Hirti Stapa en þá hafði hann farið á

gönguskíði en þegar hann datt þá sagðist hann hafa orðið að fara úr öllum fótunum til að geta staðið upp, svo að líklega hef ég bara sloppið þó nokkuð vel). Eftir að hafa prófað nokkrum sinnum fór ég að fara í humátt á eftir þessum göngumönnum sem stunduðu Dalinn, ég fór að reyna að elta þá en sagði við sjálfan mig að það þýddi ekki neitt, en ég fann að einhver neisti af svonefndum metnaði leyndist í mér, en fyrir því hafði ég aldrei fundið fyrir.

Það hefur alla tíð blundað í mér Strandamaður, enda hafði ég verið með annan fótinn norðurfrá síðan ég var 9 ára gamall og fór ég fljótlega að færa það í tal við Arnór, Stíg og Odd Pétursson hvort ekki væri gaman að fara eina helgi norður að Horni á skíðum. Þeir svörðu ekki lengi vel hugsuðu þeim mun meira gátu nátt-

þeim þar til þeir létu undan, ferðin var semsagt ákveðin og átti að fara fyrstu helgina í marz og auk mín ætluðu að fara Oddur Pétursson og bræðumir Arnór og Stígur Stígssynir. Svona ferð gat verið nokkuð hættuleg um þennan árstíma en veðurspáin var góð og ferðin átti að standa í 2 daga.

Föstudaginn 12. marz var ég nokkuð spenntur, hlakkaði til og kveidi fyrir í bland, útbjóg mig um kvöldið með hjálp konu minnar, ekki mátti hafa of mikið með sér, þegar allt var komið í bakpokann var hann 18 kíló og var hann langt frá því að vera þægilegur á baki. Eftir

Greinarhöfundur gægist út úr brúnni. Halldór Margeirsson lítur til veðurs. Ekki er annað að sjá en að sé komið rjómalogn.

höku og niður á hnésbætur, svo í skíðagalla og hlífðargalla þar utanyfir.

Við félagarnir fórum af stað kl 7.30 á Halldóri Sigurðssyni ÍS-14 í SV gólukalda meiningin var að skilja bátinn eftir í legufærum í Veidileysufirði meðan við færum að Horni.

Þegar í land var komið var strax farið að búa sig, fara átti um Hafnarskarð sem er fyrir botni Veidileysufjarðar og yfir að Höfn í Hornvík.

Nú strax og pokinn var kominn á bak í þá versnaði jafnvægið og þegar á skíðin var komið þá tók nú ekki betra við en ég reyndi að bera mig mannalega. Ferðafélagarnir lögðu í hann og ég sá ekki til þeirra nema annað slagið þegar þá bar við himin á einhverjum hjallanum, ég reyndi að brjótast í förin þeirra en færið var vont og ég valtur mátti ekki líta við þá dat ég, þóttist þó vita að þeir myndu bíða

Í Hornbænum. Parna er greinilega logið í bak og fyrir.

miðnætti fór ég að reyna að sofa en það gekk illa það voru einhver helvítis ónot í mér ég var hálfpartinn farinn að sjá eftir öllu saman, þetta yrði líklega allt of erfitt en ég gat ekki hætt við eftir það sem á undan hafði gengið. (Mér leið ekkert ósvipað og þegar ég var 14 ára gamall síbíðjandi um að fá að síga í bjarg fékk fyrir rest. Á leiðinni yfir Hornvíkina en við ætluðum að síga í Hælavíkurbjarg, þá tók einn af bjargmönnum í höndina á mér og sagði „nú ætla ég að kveðja þig vinur því ég veit að þetta er í síðasta skiptið sem við sjáumst“ uppörvandi það, karlar sögðu að þeir hefðu aldrei séð líki slakað niður í bjarg fyrir, svo föður var ég af hræðslu) Nú ekkert svaf ég um nóttina fór þó fram úr kl 6 og reyndi að borða. Síðan fór ég í ullamærbuxur sem náðu niður á rist og upp undir hendur í þrjónaskyrta úr tvíspinnu sem náði uppundir

Lagt af stað á brattann í Veidileysufirði. Menn eru misfljótir upp. Greinarhöfundur tók ekki myndina.

Kommið upp á brún. Svitinn þurrkaður af enninu og menn fá sér hressingu.

Myndatökuuppstilling á Hornbjargsvita.

Arnór á heimaslóð fer fyrir göngumönnum.

úrúlega ekki hugsað þá hugsun til enda að fara með mann norður að Horni á gönguskíðum, mann sem varla gat staðið á skíðum þó að hann styddi sig með báðum stöfum, hvað þá heldur að hann ætti að ganga í marga klukkutíma við misjafnar aðstæður og með minnst 20 kíló á bakinu. En mér var sennilega margt betur gefið en að gefast upp, svo ég hélt áfram að nudda í

Tilbúnir að leggja í hann.

eftir mér einhversstaðar og böðlaðist einhvern veginn áfram rennandi sveittur og komst þá að þeirri niðurstöðu að menn sem legðu þetta á sig væru nú meira en lítið klikkaðir en samt fylgdi biluninni einhver vellíðan. Ég hafði þó af að komast upp í skarðið en hinum megin var svo brött brekka snjórinn náði víða í hné og sumstaðar í læri ég dattd svo oft að stundum fannst mér ekki taka því að standa upp. En þegar ég komst í bæinn í Höfn voru félagarnir búnir að kveikja upp og borða, svo mikil var gufan í eldhúsinu að vart sást handarskil um tíma.

Þó að í Höfn væri komið þá var eftir að fara yfir Hafnarsand og yfir Hafnarós og yfir að Horni, það gekk allt saman nokkuð vel en mikið var mig farið að hlakka til að henda af mér pokanum en hann var farinn að særa mig mikið og fannst mér hann alltaf þyngjast frekar en hitt. Þegar að Horni var komið var ég ákaflega glaður og henti af mér pokanum og þakkaði guði fyrir að vera kominn á leiðarenda. Liggjandi inni í herbergi inn af eldhúsinu á Horni heyri ég ekki á tal félaga minna þar sem þeir tala um að fara austur í Látravík (en það var ekkert inni áætlaninni), mér sortnaði fyrir augum og hugsaði með mér að ég yrði bara eftir á Horni, ég gæti ekki meir.

Nú þeir tilkynna mér að þeir ætli að heimsækja Jóhann vitavörð, hvort ég kæmi ekki með. Ég átti ekki margra kosta vól, svo að ég lét tilleiðast. Við skíldum pokana eftir á Horni, svo að þetta var mikið létur, strax var bil á milli okkar félaga en ég rembdist eins og rjúpan við staurinn, ætlaði að halda í við þá, en ég hafði svo lélegt fatt kunnli lítið að bera undir það rann svo mikið aftur á bak. Þegar upp var komið biðu félagarnir eftir mér og þakkaði ég þeim fyrir að hjálpa mér að bera undir, ég væri nú þegar klofrifinn upp að herðablóðum svo illa væri ég haldinn, að þessu var bara hlegið, en eitt skildi ég að fyrst það fattaði svona illa hjá mér þá hlyti að renna betur svo ég fékk sárabót, ég leit fara beint úr skaróinu og var svo lánsamur að standa

alla leið niður fyrir Bakka-bás sem er heimundur bæ í Látravík og varð fyrstur heim að bæ..... Við gistum í Látravík og höfðum það gott um kvöldið og vöknudum í birtingu um morguninn, ég gat þá varla gengið fyrir strengjum en það liðkaðist fljótt. Ferðin til baka að Horni gekk vel og héldum sem leið lá í Hafnarskarð, það hafði skafið í hryggi um nóttina og snjórinn mjög misstífur og ekki það besta fyrir mig, ég dattd svo oft á leiðinni niður og alltaf þegar ég steptist fram fyrir mig þá skall bakpokinn í hausinn á mér og fyrir rest var farið að blæða, en niður komst ég og heim komust við.

Það tók mig heila viku að jafna mig eftir þessa ferð en eftir að hafa jafnað mig var allt jákvætt við þessa ferð og fljótlega var farið að hugsa

Oddur Péturs bjástrar við bakpokann.

um aðra ferð norður og nú er árið 1993 og hefur verið farið í Hornstrandiferð á hverju ári. Við erum búnir að fara allar mögulegar og ómögulegar leiðir frá Skjaldfannardal, í Ófeigsfjörð og norður allar strandir með sjó yfir fjöll, sköró og jökul og í hópinn eru alltaf að bætast nýir menn við höfum verið allt upp í 13 í ferð og þeir hafa oftast farið eru þeir menn sem oftast eru á gönguskióum hér á Dalnum. Ég vil meina að þessi íþrótt gefi bæði gleði og heilsu og síðast en ekki sízt hefur þessi íþrótt gert mér kleift að kynnast fullt af góðum og skemmtilegum félögum. Eitt get ég fullyrt að það er aldrei of seint að byrja á gönguskióum. Um það get ég borið vitni.

Konráð Eggertsson.

*Óskum Vestfirðingum og landsmönnum öllum
gledilegra jóla og farsæls nýs árs*

Tryggvi Tryggvason & Co.
Flugfélag Norðurlands
Flugleiðir
Flugfélagið Ernir
Frosti hf.
Ísafjarðarapótek
Bensínstöðin
G. E. Sæmundsson hf.
Gistiheimili Áslaugar
Kaupfélag Ísfirðinga
Lífeyrissjóður Vestfirðinga
Tækniþjónusta Vestfirðinga
Hamraborg
H-prent hf.

Löggiltir endurskoðendur á Vestfjörðum hf.

Orkubú Vestfjarða
Tryggvi Guðmundsson hdl.
Sandfell hf.
Íshúsfélag Ísfirðinga hf.
Hrönn hf.
Reiknistofa Vestfjarða hf.
Olíufélagið Esso
Olíufélag útvegsmanna hf.
Hraðfrystihúsið hf. Hnífsdal
Netagerð Vestfjarða hf.
Gunnvör hf.

Verkfræðistofa Sigurðar Thoroddsen hf.
Hraðfrystihúsið Norðurtangi hf.
Arnar G. Hinriksson hdl.

Ferski

KYNNINGARBLAÐ SKÍÐAFÉLAGS ÍSAFJARÐAR

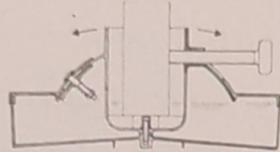
TRÉÐ FEST

1. Neðstu greinarnar fjarlægðar, þannig að stofninn sé 12 cm.
2. Tréð fest með stórrí handskrúfu, tréð er nú fast, en stendur ef til vill skakkt.

Jólatrésfóturinn ~EASY UP~ er fyrir eftirfarandi jólatrésstærðir:

- Hæð allt að 2,5-2,8 m
- Þykkt stofns allt að 7,5 cm

~EASY UP~
Fæst í Straum eins og svo margt annað

3. Tréð rétt af, með því að stíga létt á fótinn og ýta því til þangað til það stendur beint.
4. Fóturinn fylltur með 4. l. af vatni, tréð helst þannig lengur, minni eldhættu, og þyngd vatnsins heldur trénu stöðugu.

straumur

Gleðileg jól!

Ódýr gólfefni!

- ✂ Kópal málning – gott verð
- ✂ Sadolin málning – ótal litir
- ✂ Öll málningarverkfæri

METABO rafmagnsverkfæri
BAHCO handverkfæri

- ✂ Mikið úrval verkfæra
- ✂ Ljósaperur
- ✂ Stólafilt
- ✂ Baðmottur í úrvali
- ✂ Baðhengi og tilheyrandi
- ✂ Villeroy og Boch flísar
- ✂ Dreglar

METRÓ
Mjallargötu 1, Ísafirði, sími 4644

SKÍÐAVÖRUR VIÐ ALLRA HÆFI

« KASTLE
SKÍÐI

DYNAFIT
SKÍÐASKÓR
ROSSIGNOL
SKÍÐASKÓR

MARKER

BINDINGAR

CARRERA

SKÍÐAGLERAUGU

SKÍÐAFATNAÐUR Í ÚRVALI

SAMFESTINGAR
ÚLPUR
BUXUR
HANSKAR
HÚFUR
SOKKAR

Sporthlaðan
Ísafirði, sími 4123

Íslenskt í öndvegi — já takk!

Íslenska jólasælgættid er frá:

Góu – Lindu – Ópal – Mónu
Appoló – Kólus – Tinnu – KÁ

Jólaconfektið í ár er
Lindu konfekt